

Cuprins

<i>Literatură neînflorată în lumea postdecembristă (Luminița Marcu)</i>	5
---	---

Partea I

GÎNDACII

Patru povestiri care compun o unică proză, cam banală, e adevărat, dar exemplară	15
1. <i>În care personajul apare pe lume și se dezvoltă (oarecum)</i>	15
2. <i>În care personajul devine, prin forțe proprii, adolescent</i>	18
3. <i>În care personajul acceptă, la inițiativa mamei-sii, să se însoare</i>	21
4. <i>În care – în fine! – personajul filosofează pe marginea dibotomiei normal/anormal</i>	24
Meditație	28
Gumă de mestecat	37
Gîndacii – groțești istorii ale devenirii –	52
<i>Regele</i>	52
<i>Italianul</i>	55
<i>Dale mozaicate</i>	58
<i>Niște dorințe</i>	61
<i>Omul-pasăre nu zboară azi</i>	67
Ștef-ca	71
Moise, cerșetorul	78
Un om obișnuit	94
Pentru pete dificile	105

Partea a II-a

SĂ NE IERTE PISTRUIATUL

I. O limbă căreia i se spunea „ucraineană”	123
II. Dulciuri de la rapid	126
III. Apoi am învățat ce e C.A.P.-ul	129
IV. Crăciun <i>vs</i> Gerilă	132
V. Un tonomat de poezii	136
VI. Știuleți, bostani, video	142
VII. Aici Radio Europa Liberă	146
VIII. Brașov	148
IX. Lumina poporului român	152
X. Tot un fel de vot	155
XI. Frumoasa zi de joi	159
XII. Nebuna de la șase	162
XIII. Hänsel, Gretel și baba vrăjitoare	165
XIV. Să ne ierte Pistruiatul	168

Partea a III-a

FURSECURI

Bagatelă	173
Cea mai mare porcărie	181
De-a Iisus	186
Afișul	190
Momente istorice	196
Fursecuri	200
Partidul	205
Două povești de familie	209
<i>Povestea nefericită a familiei care avea o livadă cu vișini</i>	209
<i>Povestea nefericită a familiei care avea o livadă cu pruni</i>	212
Câine <i>vs</i> senator	216
Omul care făcea ca diferite viețuitoare	221

Cea mai mare porcărie

Ca să spunem drept, orășelul avusese toate motivele să fie mîndru de combinatul de creștere a porcilor, la care erau acționari cei mai mulți dintre locuitori: de la înființarea lui, în urmă cu doisprezece ani, fusese considerat an de an, la nivel oficial, cea mai mare porcărie din țară – și asta nu pe ochii frumoși ai vreunui director cu pile în minister, ci pe cifre concrete: 350.000 de capete de porci în cotețe, porci frumoși, grași, mai mare dragul.

Cu numai cîteva luni în urmă, o veste a început să-i îngrijoreze însă pe locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului: unul dintre mai-marii urbei citise într-un ziar, și nu în orice ziar, ci în unul din Capitală, că undeva, în partea cealaltă a țării, apăruse, cam peste noapte, o porcărie colosală, uriașă, care avea în program ca, în numai cîteva luni, să ajungă la o cifră de 560.000 de capete. Ceea ce ar fi făcut-o să devină, automat, nu numai cea mai mare porcărie din țară, dar chiar porcăria numărul unu a continentului.

Atinși în mîndria locală, cetățenii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului au făcut o ședință, hotărînd că trebuie să ia măsuri.

Prima măsură a fost aceea ca toți muncitorii să intre în grevă, cerînd demisia directorului, considerat responsabil pentru faptul că numărul de porci nu mai crescuse semnificativ în ultimii cinci ani. Timp de două săptămîni, au murit de moarte naturală în jur de 50.000 de porci, pînă cînd, milos, directorul a luat decizia de a se retrage.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse cînd vechiul director și-a dat demisia. Și au decis să pună în practică a doua măsură.

A doua măsură a fost aceea de a numi un nou director. Timp de două săptămîni, au murit de moarte naturală 50.000 de porci, pînă cînd noul director și-a intrat în pîine.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse cînd noul director și-a intrat în pîine. Și au decis să pună în practică a treia măsură.

A treia măsură a fost aceea de a-i da afară pe muncitorii care intraseră în grevă. Timp de două săptămîni, au murit de moarte naturală 50.000 de porci, pînă le-a expirat preavizul muncitorilor care, concediați, nu prea au mai vrut să muncească.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse cînd muncitorii leneși, care se țineau de greve în loc să muncească, au plecat din combinat. Și au decis să pună în practică a patra măsură.

A patra măsură a fost de a angaja alți muncitori în locul celor concediați. Timp de două săptămîni, au

murit de moarte naturală 50.000 de porci, pînă cînd numărul de muncitori s-a completat și oamenii au început să muncească.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse cînd numărul noilor muncitori a fost complet și aceștia s-au apucat de muncă. Și au decis să pună în practică a cincea măsură.

A cincea măsură a fost ca noii muncitori să intre în grevă, cerînd demisia noului director, întrucît se constatare că, de cînd fusese el instalat în funcție, numărul capetelor de porci scăzuse cu 150.000. Timp de două săptămîni, au murit de moarte naturală 50.000 de porci, pînă cînd noul director, milos, a luat decizia de a se retrage.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse cînd noul director și-a dat demisia. Și au decis să pună în practică a șasea măsură.

A șasea măsură a fost aceea de a-l numi din nou în funcție pe vechiul director, întrucît se constatare că, pe vremea lui, reușise să țină constant numărul de porci. Timp de două săptămîni, au murit de moarte naturală 50.000 de porci, pînă cînd vechiul director și-a reintrat în pîine.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse cînd vechiul director și-a reintrat în pîine. Și au decis să pună în practică a șaptea măsură.

A șaptea măsură a fost aceea de a-i da afară pe noii muncitori, întrucît se constatare că, de cînd fuseseră angajați, nu lucraseră nici măcar o zi, ceea ce-i făcea

mai neproductivi decît vechii muncitori care, în afară de o grevă, munciseră constant, ani de zile, pentru combinat. Timp de două săptămîni, au murit de moarte naturală 50.000 de porci, pînă le-a expirat preavizul noilor muncitori care, concediați, și-au zis că nu mai are nici un rost să muncească.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespus cînd noii muncitori, care erau atît de neproductivi, au plecat din combinat. Și au decis să pună în practică a opta măsură.

Întîmplarea face ca tocmai în ședința în care se hotăra a opta măsură, aceea de a-i readuce în combinat pe foștii muncitori, unul dintre mai-marii orășelului să citească într-un ziar, și nu în orice ziar, ci în unul chiar din Capitală, că, undeva, în partea cealaltă a țării, o porcărie colosală, uriașă, își îndeplinise planul îndrăzneț pe care și-l făcuse la înființare, acela ca, în numai cîteva luni, să ajungă la o cifră de 560.000 de capete. Partea ciudată a știrii era însă că mai-marele orășelului citise în loc de porcărie, pescărie.

Un frison de bucurie i-a cuprins imediat pe locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului. Într-un marș spontan, s-au dus către casa celuilalt mai-mare al orășelului, cel care în urmă cu ceva timp citise pentru întîia oară într-un ziar, și încă nu în orice ziar, ci în unul din Capitală, știrea despre porcăria concurentă, cerînd la unison să vadă publicația. După cîteva minute, s-a dovedit că mai-marele nici măcar nu citise el însuși ziarul, ci mama lui. După alte cîteva minute, s-a dovedit că mama lui, o femeie în vîrstă de șaptezeci și trei de ani, avînd o vedere cam

slabă și, în acea zi, o lentilă lipsă la ochelari, citise *porcărie* în loc de *pescărie*.

Locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului s-au bucurat nespuse când au auzit că nicicând nu fuseseră amenințați de concurență. Și, de bucurie, au luat decizia să meargă cu toții în piața publică pentru a sărbători.

În toiul sărbătorii, directorul combinatului de creștere a porcilor a fost invitat să ia cuvântul. Purtat pe brațe de locuitorii orășelului și, în același timp, acționarii combinatului pînă la microfon, tremurînd emoționat, directorul n-a putut să spună decît atît:

– Dragi cetățeni, trebuie să știți un lucru: chiar dacă știrea s-ar fi dovedit adevărată, iar undeva, în celălalt colț al țării, cineva ar fi făcut un combinat care să ajungă la 560.000 de capete, n-ar fi trebuit să vă fie teamă. Prin comportamentul dumneavoastră din ultimul timp ați demonstrat că, unindu-vă forțele, puteți face nu doar cea mai mare porcărie din țară, ci chiar cea mai mare din cîte au fost făcute vreodată.

Apoi, directorul și-a anunțat public demisia, spre marea mirare a tuturor.

De-a Iisus

Cîțiva copii n-aveau de-a ce să se joace în ziua aia. Erau cîțiva copii care, de obicei, se uitau mult la televizor, însă în ziua aia nu era nimic interesant la televizor, pentru că peste numai două zile urmau alegerile parlamentare și prezidențiale din țara lor. Iar copiii nu erau foarte interesați, nu se știe de ce, de discursurile politicianilor care umpleau canalele de televiziune, așa că au ieșit să se joace. Dar, cum spuneam, nu aveau de-a ce.

– Hai să ne jucăm de-a Iisus, a propus la un moment dat unul dintre copii.

Ideea li s-a părut interesantă celorlalți, așa că în scurt timp au început să se joace de-a Iisus, lucru care, fără doar și poate, ar fi plăcut multor părinți dacă ar fi avut ocazia să-i vadă.

Jocul a început așa : unul dintre copii, care purta o căciulă groasă, întrucît fusese tuns zero de către mama lui pentru că în urmă cu o săptămînă dăduse foc la sufragerie după ce văzuse la televizor o emisiune despre pompieri, apoi începuse să care în gură apă de la robinetul din baie și să stropească peste foc,

începu să facă minuni, așa cum văzuse el în *Cartea Cărților*, un serial de desene animate în care juca Iisus.

Cum și ceilalți copii văzuseră serialul de desene animate în care juca Iisus, au intrat rapid în joc și l-au ajutat să facă minunile. De exemplu, un copil în pantaloni verzi și cu mănuși albastre (afară era frig, nu purta mănușile degeaba) a căzut la pământ și a început să dea ca nebunul din mîini, strigînd:

– Sînt paralelipiped, sînt paralelipiped...

Boala asta, paralelipipedia, era una tare gravă în vremea lui Iisus, le-a explicat el, întrerupîndu-se pentru cîteva clipe din datul ca nebunul din mîini, celorlalți copii.

Iisus a schițat un zîmbet cald, și-a trecut cu un gest divin mîna peste căciula care-i acoperea chelia și a spus:

– Paralic se spune, bă, boule, am văzut eu în *Cartea Cărților*.

Toți copiii au început să rîdă, iar paralicul s-a ridicat de pe jos, rușinat, dar fără urmă de boală, însănătoșit ca prin minune. De fapt, însănătoșit prin minune, căci, iată, Iisus cel cu căciulă îl vindecase.

Multă vreme nu s-au jucat copiii de-a minunile, pentru că era plictisitor și pentru că se grăbeau să ajungă la „faza cea mai mișto”, la crucificare. Oricum, era clar că Iisus se pricepea la treaba asta cu minunile.

În scurtă vreme, urmat de cei patru apostoli (mai mulți nu se găsiseră, întrucît de toți erau doar nouă copii în jocul ăsta, iar unul trebuia să fie Noe din Pont, judecătorul lui Iisus, alți doi făceau parte din parlamentul care, alături de Noe din Pont, l-a judecat

pe Iisus, în timp ce ultimul era soldatul care, mai întâi, trebuia să-l facă pe unul dintre apostoli să trădeze, apoi să-l împungă pe Iisus cu un băț în coastă, când acesta din urmă va sta pe cruce), s-a prezentat în fața parlamentului.

– Mai faci, băi, minuni dintr-astea!? I-a întrebat încruntat Noe din Pont pe Iisus.

– Mai fac, a răspuns hotărît Iisus.

– Atunci pedeapsa ta să fie răstignirea! Eu mă spăl pe mâini de tine, na!

Și, spunînd acestea, Noe din Pont s-a aplecat, a luat de pe jos un pumn de zăpadă, căci, dacă am uitat s-o spun, o spun acum: era iarnă, și s-a spălat pe mâini.

În momentul acela, Iisus și apostolii au fugit ca potîrnichile, ascunzîndu-se care pe unde a apucat. Așa că soldatul s-a văzut nevoit să-și intre în rol. Și s-a apucat să strige:

– Dacă vreun trădător vrea să trădeze, să vină la mine, că-i dau treizeci de bucăți de argint!

În următoarele secunde, nici un trădător nu și-a făcut apariția. Iluminat de o idee, soldatul a început să strige:

– Dacă vreun trădător vrea să trădeze, să vină la mine, că-i dau un suc și-o prăjitură.

Cîteva secunde, liniște. Apoi, de după un colț de bloc, s-a auzit un glas:

– Bă, tu nu minți, chiar dai un suc și-o prăjitură?

Soldatul a răspuns răspicat, fără nici o ezitare:

– Da, dau!

Nu mințea. Tatăl soldatului era director la o mare instituție de stat, așa că își permitea să-i dea copilului

său mulți bani, atît de mulți încît să facă cinste cu un suc și-o prăjitură nu însemna aproape nici o pagubă pentru buzunarul său.

În clipa următoare, toți cei patru apostoli s-au înființat în fața soldatului, grăbindu-se să-i spună că Iisus se ascunsese în spatele blocului, după ghenă de gunoi. Cu un băț în mînă, urmat de cei patru apostoli, care arătau cu degetul spre ghenă, soldatul s-a dus la locul indicat și l-a găsit pe Iisus pitulat acolo. L-a împuns cu bățul, războinic, iar Iisus a ridicat mîinile. Însă, în momentul imediat următor, s-a înnegurat la chip, a lăsat mîinile jos și a spus, cu voce răsunătoare :

– Da' ce, eu sînt mai prost!? Lor le dai suc și prăjitură, iar eu stau ca prostul să fiu împins cu bățu' ! Nu mă mai joc decît dacă sînt apostol...

Chestia asta cu suncul a dat tot jocul peste cap. Brusc, și Noe din Pont a vrut să fie apostol, ca să nu mai vorbim de parlamentari. Se adunaseră opt apostoli și un soldat, care va să zică totul s-a dus pe apa sîmbetei. Jocul s-ar fi reluat, cu siguranță, dacă soldatul le-ar fi promis tuturor cîte un suc și-o prăjitură, dar asta era deja prea mult, ar fi însemnat să-și cheltuie cam toți banii de buzunar pe ziua aceea. Așa că, în scurt timp, copiii au plecat spre casele lor, morocănoși.

Tuturor ne-ar plăcea să credem că, de vreme ce tot au renunțat la joacă și aflîndu-se într-un moment atît de important pentru țara lor, copiii s-au așezat în fața televizoarelor și au urmărit cum se desfășoară procesul democratic. Dar cine știe dacă așa ceva într-adevăr s-a întîmplat?